

zag ik: dit is de kern, de geconcentreerde vorm van Rodin's Balzac. Het is de geslotenheid van de beide beelden, het ontbreken van een overgang tusschen de schoulers en de op gelijke wijze naar achteren hellenden kop, die het eerst treft. Maar wat zien we nu bij nadere vergelijking? Dat dit gebrek van overgang bij Sluter's pleurant gemotiveerd is door den capuchon, die gelijkelijk hoofd en hals omsluit; bij Rodin's Balzac door een wanstaltige krophals. Bij den pleurant moet 't hoofd iets achterover hellen, omdat de rechterarm 't grijpt; de Balzac heeft beide armen onder den wijden mantel verborgen, wat aan de gestalte iets mismaakts geeft. De linkerarm is onder den mantel ongemotiveerd gebogen. Bij Claus Sluter heeft die gebogen arm zin, daar de uit de plooiën te voorschijn komende hand een muts vasthoudt. Is het te gewaagd te concludeeren, dat Rodin, bij de schepping van zijn Balzac, zij het misschien onbewust, beïnvloed is door het werk van onzen landgenoot, dat hij in Cluny stellig meermalen heeft gezien?



Maar nog een andere parallel tusschen Rodin en Sluter zou zich voor mij opdoen. Het was in Dijon, bij de z.g. Mozesput, dat het beeld van Jesaja mij met onafwijsbare zekerheid aan de burgers van Calais deed denken. De greep van Jesaja's hand op 't uitgerolde stuk perkament is dezelfde als die van den meest rechtschen burger op den steutel der stad; Jesaja, in tegenstelling tot de andere figuren langs de put, die stilstaan, loopt, denzelfden zwaren, gebogen loop als de oude en de jonge burger naast den sleutelhouder. Dit komt vooral uit, als men hem van achteren ziet,

*Jan Steen, Emmaüsganger.
Rijksmuseum*